

23.2.12.1 Eiken: zomer-, winter- en Amerikaanse-

Verschil zomereik - wintereik



Er zijn veel soorten eiken. Bij ons komen er 2 voor die veel op elkaar lijken. Ca.95% ervan is zomereik, de rest is wintereik. Zijn overwicht dankt de zomereik aan het feit dat hij veel meer zaden produceert, en dus meer nakomelingen kan hebben. En dat hij door die meeropbrengst aan mast (eikels, varkensvoer) ook meer geliefd was.

☞	zomereik Quercus robur	wintereik Quercus petraea
bladsteel	1-9 mm; korter dan halve breedte van de bladvoet	10-29 mm, langer dan halve breedte van de bladvoet
blad	asymmetrisch, kaal, breedste boven het midden, staat in kortloten: groepjes nabij de toppen	symmetrisch, breedste deel ligt ongeveer in het midden, glanzend donkergroen en harder, evenwichtiger verdeeld
lobben weersijden van het blad	3-5(à 7) breed en onregelmatig,	5-7, smal en regelmatig, ondiep gelobd
oortjes (lobjes aan de bladvoet)	meestal duidelijk ontwikkeld, hartvormig	meestal onduidelijk of geen
zijnerfen	onregelmatig in grootte en verloop	regelmatig verloop en geleidelijk afnemend
eikels	2-3 cm lang met 5-12 cm lange steel. Pas na 40 jaar!	kleiner, 15-25 mm lang met korte of (bijna) geen steel
jonge schors	glad en zwak grauwigroen glanzend	
takken	rechter	vaker kronkelend
stam	vaak minder recht	rechter
oude schors	diep en onregelmatig gegroefd, grijsgroen, vaak met dwarsgroeven	alleen in de lengterichting en regelmatiger gegroefd, grijsgrauw van kleur

(Ezelsbruggetje 📖: winter = koud: we dragen een lange broek of (blader)kleed, en roken buiten een korte pijp (eikelsteeltje) (om snel terug binnen te zijn). Of, op basis van het blad, het makkelijkste en steeds te vinden kenmerk (eventueel onder de boom): zomereik zonder steeltje.) Wintereik houdt in herfst/winter langer zijn bruine bladeren.

Daarnaast komen natuurlijke bastaarden (Quercus x rosacea) van zomer- en wintereik voor.

(Voor eikelmeel 📖: ☞ Zie Noot, pit, boon... en Eikelkoffie 📖 onder Drink.)

De Europese eik (*Quercus Robur*), ook wel Engelse of zomereik genoemd is een 'gematigde' hardhout die inheems voorkomt in de meeste delen van Europa. De **Amerikaanse eik** (*Quercus Alba*) is eveneens een gematigde hardhout die vooral voorkomt in Noordoost Amerika. (Beiden uit een 'gematigde' klimaatzone.)

Beiden hebben de eigenschap om honderden jaren oud te kunnen worden. Het blad van een Amerikaanse eik is veel groter en de bladlobben zijn gepunt in plaats van rond. De eikels van de Amerikaanse eik zijn korter, dikker en het kapje is ondiep. Hij heeft de neiging om andere bomen te verdringen. De bladeren van de boom zijn langwerpiger en kunnen tot 20 centimeter lang worden. Ze hebben vier tot vijf spitse, getande lobben. In België gaat de geschiedenis van de Amerikaanse eik terug tot 1803, toen het eerste exemplaar werd aangeplant in Brasschaat, bij kasteel 'De Mick'. In Nederland wordt de boom sinds 1825 aangeplant. Omdat de boom niet inheems was waren er nauwelijks schadelijke insecten die zich aan de boom te goed wilden doen. De schors is glad en zilverkleurig grijs. Het hout van de Amerikaanse eik is minder duurzaam en heeft een grovere structuur dan het hout van de zomereik (*Quercus robur*). Lokale biodiversiteit. Op Amerikaanse eik vind je amper 20 soorten insecten, terwijl er dat op Zomereik minstens 400 zijn.